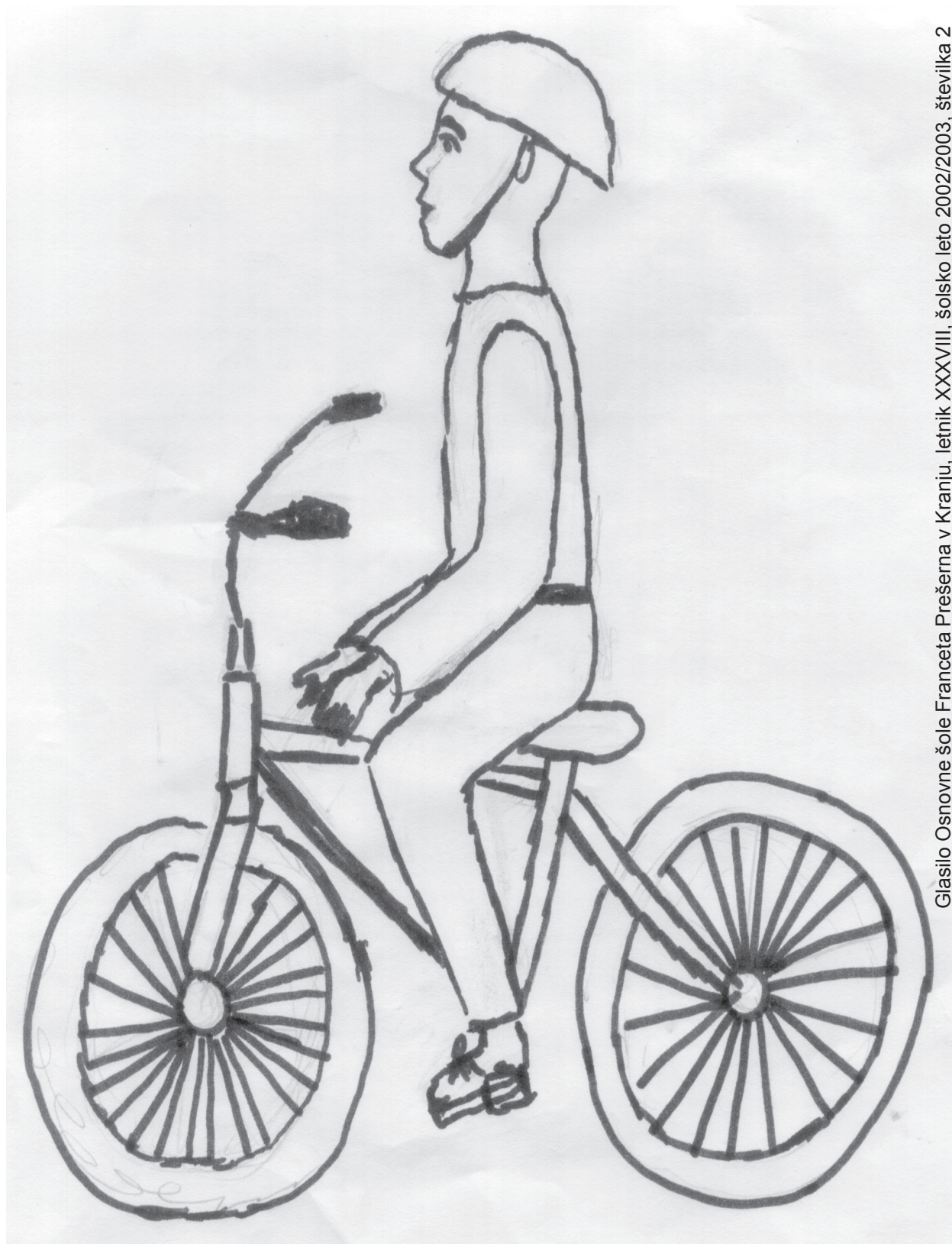

KRIK

Srebrna kolesa

UVOD

KAZALO

UVOD

- Drugi smo!

KRIKOV INTERVJU

- Gospa Milena Cvelbar Mohorčič
- Predstavitev učencev - tekmovalcev

KRIKČEVE DOGODIVŠČINE

- Krikec kolesar

ŠPORT

- Jure Kavaš

ANKETA

S KOLESOM NA POT

- S kolesom na Vršič
- S kolesom na pot
- V Kočevski rog

MODA

- Kolesarska moda za dekleta in fante

RAZVEDRILO

- Hrana za kolesarje
- Nagradne prometne uganke
- Horoskop
- Nagradne križanke za bistre kolesarje

DRUGI SMO!

Kot že vsi vemo, so naši kolesarji na 17. evropskem prometnem tekmovanju dosegli odličen uspeh. Bili so drugi! Ta uspeh so dosegli učenke in učenci: Vanja Flis, Aleksandra Gavrič, Siniša Kremenovič, Enes Bešič in seveda njihova mentorica Milena Cvelbar Mohorčič. Toda kdo so ti fantje in dekleta? Vsi so učenci 6. a, seveda z naše šole. Razvrstitev držav je bila taka: 1. Švica, 2. Slovenija, 3. Bosna in Hercegovina ter Litva. Res je velik uspeh, če si drugi izmed 24 držav, kajne? Lahko bi bili tudi prvi, saj smo za Švico zaostali samo za eno točko. Švicarji so bili domačini in so zato imeli veliko prednost. Toda pustimo to, tudi srebrna medalja je izreden uspeh. Po mojem mnenju je bilo najbolje to, da so bili naši tekmovalci tako prilagodljivi. Ne vem, če bi sam zmožel s kolesom, na katerega sem prvič sedel, prevoziti poligon, ki ga prvič vidim in ima zelo zahtevno postavitve. Tudi testom, ki so podobni tistim za šoferski izpit, bi bil najbrž težko kos.

Zato: iskrene čestitke vsem tekmovalcem in mentorici!

Miha Perhavec, 5. a

Obširno izobraževanje otrok na področju cestne varnosti je velikega pomena pri določanju njihovega obnašanja kasneje v življenju kot cestnih uporabnikov. Namen Evropskega prometno-izobraževalnega tekmovanja AIT je spodbuditi izboljšanje izobraževanja otrok na področju cestne varnosti in pokazati njegov pomen širši javnosti kot tudi vladam. S tekmovanjem želi AIT tudi opogumiti svoje člane - klube, da bi propagirali in razširili svoje aktivnosti na promoviranje cestne varnosti otrok.

(2. odstavek 1. člena pravilnika Evropskega prometno-izobraževalnega tekmovanja AIT)

Kolofon

Uredniški odbor: Petra Nastran, Katja Kastelic, 8. b; Alenka Gerjevič, 7. a; Monika Okorn, Kaja Šuštar, Miha Mekuč, Marko Slavec, Petra Krumpeštar, Anja Jakše, Anamarija Marcina, Tadeja Tomšič, Sandra Muzaferović, 7. b; Monika Bitenc, Vesna Borković, Tanja Kondič, Špela Kržan, Urša Rihtaršič, Anita Tukara, 7. č; Enes Bešič, Shqipe Hasanaj, Monika Kern, Jan Klemenčič, Gašper Okršlar, Luka Miklavčič, Eva Krt, Anže Osterman, Tina Stajič, Tjaša Petek, Aleksandra Gavrič, 6. a; Tjaša Divjak, Katarina Fras, Anka Pogačnik, Miha Perhavec, Ana Košnjek, Snežana Vranješ, Maja Jotič, Igor Čater, 5. a

Mentorici: Božena Bogataj in Nada Pajntar

Oblikoval: Grega Šoič 8. b

Natisnjeno v 200 izvodih

Cena: (z DDV) 100 sit

Internet: <http://www.o-fp.kr.edus.si/krik/krik...>

E-mail: krik@-fp.kr.edus.si

KRIKOV INTERVJU

Gospa MILENA CVELBAR MOHORČIČ, učiteljica razrednega pouka, mentorica prometnega krožka, od 1. septembra upokojenka. Nekateri od nas ste učili, drugi vas poznamo samo kot mentorico prometnega krožka. Kako ste začeli s prometno vzgojo na naši šoli?

Prometno vzgojo se poučevala že na svojem prvem delovnem mestu na osnovni šoli v Polhovem Gradcu. Ko sem prišla na Osnovno šolo Franceta Prešerna, je prometni krožek vodila gospa Teja Marcijan in mene so dodelili za njeno pomočnico. Skupaj sva potem začeli delati na področju prometne preventive in dosegli že na začetku izredne uspehe, saj so bili v tistem času naši učenci jugoslovanski prvaki. Udeležili so se tudi mednarodnega tekmovanja v Tunisu, vendar tam ni bilo vidnega uspeha. Kasneje sva prometno vzgojo prevzela gospod France Teran in jaz. Delala sva zavzeto in se trudila, da je bila naša šola vedno najboljša.

Prepričana sem, da si bodo nekateri mentorji kar oddahnili, da naju ni več, saj bodo tako lahko tudi oni dokazali, da so dobri.

Naša šola je bila vedno med tistimi, ki je vodila. Zakaj? Kje je ključ tega uspeha? Mislim, da najprej zavzeto delo, drugič pa to, da smo vsi delali za vse, torej ekipno. Spodbujali smo drug drugega, starejši učenci so učili mlajše in jim želeli, da bi že na prvem tekmovanju pokazali, da znajo veliko, kajti za uspešen nastop v občinskem merilu je bilo vedno treba zmagati tako na razredni kot na predmetni stopnji. Tako smo si skoraj vsako leto prislužili novo kolo, ki ga je kot

nagrado podelil Svet za cestno vzgojo in preventivo v cestnem prometu Kranj. S tem pa smo imeli tudi boljše pogoje za trening kot druge šole, saj smo bili tehnično bolje opremljeni - imeli smo dovolj koles za vadbo.

Ste tudi takrat, ko ste bili vi učenka, imeli tekmovanja o prometnih predpisih in spretnostni vožnji? Kakšni so spomini na vašo osnovno šolo?

V moji mladosti se o prometni vzgoji ni toliko govorilo. Mogoče zato, ker tudi promet ni bil takšen kot danes. Ko sem jaz "gor rasla", so le redki imeli avtomobile. Spominjam se pa, da

sem se kot učenka nižjega razreda osnovne šole udeležila tekmovanja s kiroji na današnjem Slovenskem trgu. Takrat je bil tam park, ves v zelenju, potke pa so bile posute s peskom. Tako se mi je tik pred ciljem kolo zataknilo in snelo; sama ga nisem znala popraviti, zato sem zaostala in nisem zmagala. Dobila pa sem tolažilno nagrado.

Se sami veliko vozite s kolesom ali imate rajši avto?

Kolo mi je zelo všeč, vendar moram priznati, da sem bolj plahe sorte in se v tem prometnem vrvežu bojim

kolesariti. Vozim bolj po stranskih poteh, tako za razvedrilo, drugače pa kolesa ne uporabljam. Mogoče ga bom sedaj, v pokoju, več.

Kakšna voznica ste? So vas že kdaj ustavili prometni policisti zaradi prehitre vožnje?

Naj se pohvalim, da še nisem bila kaznovana. Mislim, da prometnih prekrškov ne delam. Sem pa pred leti dobila kartico "Vzorni voznik"

Seveda nas najbolj zanima vse o tekmovanju naših sošolcev v Švici. Kako je prišlo do tega, da so Slovenijo predstavljali ravno učenci naše šole?

Vsako leto se tega tekmovanja udeležijo štirje učenci iz ene občine, kajti Slovenija nima toliko sredstev, da bi trenirali učence iz cele Slovenije in potem naredili izbor. Letos je prevzelo organizacijo AMD Kranj, in sicer pod vodstvom gospoda Košnika. Že občinsko tekmovanje je bilo prilagojeno zahtevam evropskega tekmovanja. Ker je bila naša šola najboljša in je

zasedla vsa prva mesta, smo bili izbrani, da se naši učenci udeležijo tega tekmovanja.

Vas je bilo na tekmovanju kaj strah? Kako ste se sporazumevali, kakšno je bilo sojenje?

Pred tekmovanjem in tudi na začetku tekmovanja smo imeli vsi zelo veliko tremo. Med množico odlično pripravljenih otrok iz cele Evrope se ni bilo lahko znajti. Tekmovanje je bilo razdeljeno na osem disciplin in tako smo kolobarili. Med tekmovanjem smo lahko mentorji samo opazovali - učenci so se morali sami znajti. Pri razlagi

KRIKOV INTERVJU

praktičnega dela vožnje ni bilo prevoda. Učenci so se sporazumevali s težavo. Poleg tega jih je na vsakem poligonu čakalo drugo kolo in potem so morali na njem do milimetra natančno voziti skozi ovire. To je bilo zelo zahtevno, seveda ne samo za naše učence, ampak za vse. Imeli smo smolo, da smo ravno mi začeli na prvem poligonu, ki je bil od vseh najtežji. Kar dih nam je zastal, ko je peljal prvi iz naše ekipe. To je bil Siniša. Le kako mu bo uspelo?! Šla sem iz dvorane, saj nisem mogla gledati, koliko napak bo naredil. Pa je šlo vse po sreči. Učenci so se zbrali, vedeli so, da smo dobro trenirali, da sem jih učila še veliko več, kot je bilo v programu, saj sem imeli dovolj izkušenj in sem na vsakem treningu dodajala nove ovire, postavljala nove zahteve. Veliko smo delali na spominu pri reševanju prometnih situacij, sestavljali smo koščke prometnih znakov in prepričana sem, da jih je prav ta pridobljena samozavest pripeljala do uspeha. Najbolj sem se bala prav tega, ali bodo učenci zdržali ves pritisk. Tu mi je prišlo prav znanje psihologije, saj sem na treningih posvetila veliko pozornost psihični pripravljenosti. Zanimivo pa je bilo to, da so se na tekmovanju bolje odrezali tisti, ki so bili na pripravah nekoliko slabši.

Sojenje? Bilo je dokončno. Tu ni kaj dodati.

Z eno besedo povejte svoje občutke, ko ste zvedeli, da ste drugi.

To se pa ne da povedati niti s sto besedami, kaj šele z eno. Želeli smo si, da bi Slovenijo dostojno zastopali. Ne medalja, ampak da bomo čim boljši. To nas je vodilo od prvega poligona pa do zadnjega trenutka, ko je prišel slavnostni del razglasitve, ki smo ga vsi tako nestrpno, pa tudi z bojznijo pričakovali. Začeli so od

zadnjega konca. Napeto smo poslušali, kdaj bodo omenili AMD SLOVENIJA. Ko je bila mimo spodnja polovica, smo si oddahnili. Potem pa so se začele naše želje stopnjevat. Ko so prišli do 10. mesta, kar nismo mogli verjeti, da naše države še niso omenili. Rekla sem učencem: "Mogoče smo preslišali, da so nas že poklicali." Učenci pa so zatrjevali: "Ne, ne, saj smo vedeli, da smo boljši! Saj so Švicarji samo nas gledali in seštevali naše točke! Prišli so do 6. mesta in jaz sem rekla: "Učenci, slabo slišim, saj to ni mogoče. Meni bo srce zastalo." 5. mesto - Slovenije nikjer. Četrto. Slovenije niso poklicali.

Takrat so skočili učenci k meni in začeli vpiti: "Medaljo bomo dobili!"

Ko so razglasili dobitnike bronaste kolajne (BIH in Latvija), smo bili še bolj veseli. Takrat smo zaslišali po zvočniku: "AMD SLOVENIJA!" Skočili smo si v objem, nato pa odkorakali na oder.

Prvi so bili Švicarji. Ko sem dobila rezultate, sem videla, da so nas premagali samo za eno točko!

Je bilo to prvovrstno presenečenje ali dolgo pričakovan rezultat?

Presenečenje, da smo tako uspeli, ker vem, da so druge države naredile za svoje tekmovalce mnogo več kot mi za naše. V mislih imam skupne priprave. Ostali so pripotovali na tekmovanje prej, bili so bolj spočiti kot mi, ki smo se vozili od zgodnjih jutranjih do poznih večernih ur, preden smo prispeli na cilj. Vendar če pogledam treninge, število ur, ki smo jih vložili g. Šimenc, predsednik izpitnega centra, komandir policijske postaje Kranj in jaz - smo bili pripravljene maksimalno. Želeli smo si dobrega rezultata, upali na medaljo, vendar ko si enkrat tam, misliš, da tega ne bo mogoče doseči. In vendar je bilo mogoče.

Kje in kako ste proslavili srebrno medaljo?

Učenci so bili seveda veseli in so rekli: "Saj smo bili še kar dobri." Ker je že med čakanjem na razglasitev rezultatov padla ideja, da se bodo skopali v vodnjaku, če dobijo medaljo, so to tudi storili - na čelu z vodjem odprave gospodom Mozetičem. Jaz sem v vodnjak pomočila samo roko - do kopanja mi res ni bilo, saj se me je že lotevala viroza.

Sama pa sem se spraševala: "Ali nas bodo sedaj končno poznali? Nas ne bodo več zamenjevali s Slovaki?"

Kaj se vam je v Švici najbolj vtisnilo v spomin?

Prav gotovo slavnostna podelitev medalj. To je bila krona mojega dela na področju prometne vzgoje.

Kakšen je bil prihod domov? Ste pričakovali tako prisrčen sprejem v šoli?

No, po pravici povedano, malo smo že razmišljali, da nam bo

KRIKOV INTERVJU

kdo čestital in sem vam zelo hvaležna, da se je šola tako odzvala. Mislim, da je tudi uspeh tako velik, da smo si to zaslužili.

Ali ste zdaj vi in učenci postali bolj znani, morda celo slavni?

Učenci na šoli ste pokazali, da cenite naš uspeh in to mi je v zadovoljstvo. Vem, da kaj takega doživiš samo enkrat v življenju. Slavni? Bolj znani? Mislim, da ne. Uspehe otrok v Sloveniji premalo cenijo. In to ni dobro.

So se s tem tekmovanjem uresničile vaše življenjske želje?

Prav gotovo, ker nisem nikoli mislila, da bom dosegla tak uspeh, niti da me bodo izbrali za trenerko ekipe, ki bo tekmovala na evropskem prvenstvu.

Komu na šoli boste prepustili vodenje prometnega krožka?

O tem odloča in se dogovarja gospod ravnatelj. Mislim pa, da bosta moja naslednika gospa in gospod Mohorič. Če sta že dva M-ja (Milena Mohorčič) prinesla tako srečo, kako bo šele s tremi (smeh): Marija in Marjan Mohorič?!

V kakšnem spominu vam bo ostala šola, kako se boste spominjali učencev in učiteljev?

Svoj poklic sem vedno opravljala

s srcem. Delo mi nikoli ni bilo težko. Bila sem stroga, a upam, da tudi pravična. Učence bom ohranila v lepem spominu, prav tako svoje šolske kolegice in kolege.

Nekateri učenci bomo močno pogrešali vaš krožek oblikovanja. Kaj vse smo skupaj z vami ustvarili! Povejte nam še kaj o tem vašem področju.

Res sem nekakšna umetniška duša in zelo rada ustvarjam tudi na likovnem področju. Z dekletki smo v teh letih naredile marsikaj lepega, naši izdelki so krasili šolo za vse pomembnejše praznike. Učenci me prosijo, da bi še vodila krožek oblikovanja. O tem bom še premislila.

Tudi številne proslave za razredno stopnjo niso minile brez vas in vaših učencev.

Katere se najbolj spominjate? Veste, proslav je bilo res veliko. Težko rečem, katera mi je bila najbolj pri srcu. Takoj prvo leto, ko sem prišla na šolo, sem režirala igrico Alenke Bole Vrabcac Zadnje sanke dedka Mraza. Oder smo imeli v telovadnici. To je bilo res nepozabno doživetje. Včasih je bilo na šoli več proslav kot zdaj. Noben praznik ni minil brez nastopa, na katerem so učenci dokazali svoje pevske, igralske ali deklamatorske sposobnosti. Učenci radi nastopajo in današnji šolski program temu posveča premalo pozornosti. Vsak otrok rad kdaj pokaže sebe tudi širši javnosti!

Kaj vas še razveseljuje v življenju?

Zelo rada imam glasbo. Moji hčeri sta obe pianistki, doštudirali sta na akademiji za glasbo. Rada grem na koncert ali v opero. To je zame največje doživetje. Tudi sama rada pojem; vrsto let sem pela pri učiteljskem zboru ter pri kranjskem zboru Franceta Prešerna, ki ga je vodil kranjski rojak, skladatelj Peter Lipar. Pri tem zboru sem bila tudi solistka.

Ali vam bo v pokoju kaj dolgčas? Do zdaj te besede najbrž niste poznali?

Ne vem. To je težko reči vnaprej. Mislim pa, da nisem ravno tiste vrste človek, ki ne bi vedel, kaj početi s svojim časom. Ne, prepričana sem, da mi ne bo dolgčas.

Zadnje vprašanje pa zastavite vi nam! In seveda: hvala za pogovor.

(Vzdih, smeh, zadrega): Ali me boste pogrešali?

Vprašanja so sestavile učence 7.č: Urša Rihtaršič, Tanja Kondič, Špela Kržan, Anita Tukara

Spraševali so učenci: Luka Miklavčič in Monika Kern, 6.a ter Špela Kržan, Tanja Kondič in Anita Tukara, 7.č

KRIKOV INTERVJU

PREDSTAVITEV UČENCEV - TEKMOVALCEV

Ime: Vanja
Priimek: Flis
Razred: 6. a
Rojstni datum: 4. 6. 1990
Naj šolski predmet: matematika
Naj knjiga: Nič ni večno (Sidney Sheldon)
Naj barva: rdeča
Naj hrana: kalamari
Naj pijača: coca cola light
Naj žival: morski prašiček
Naj film: Kocka
Naj glasbena skupina: Sidharta
Naj skladba: Platina
Naj igravec, igralka: Mel Gibson, Jessica Parker
Naj športnik: ?
Naj poklic: kirurginja
Naj prevozno sredstvo: kolo; pozimi pa avtobus

Ime: Enes
Priimek: Bešič
Razred: 6. a
Rojstni datum: 20. 5. 1990
Naj šolski predmet: telovadba
Naj knjiga: Bratovščina Sinjega galeba
Naj barva: zelena
Naj hrana: riba - postrv
Naj pijača: ledeni čaj
Naj žival: pes
Naj film: Gladiator
Naj glasbena skupina: ?
Naj skladba: ?
Naj igravec: Silvester Stalone
Naj športnik: Vlado Divac
Naj poklic: tožilec
Naj prevozno sredstvo: motor

Ime: Siniša
Priimek: Kremenovič
Razred: 6. a
Rojstni datum: 2. 2. 1990
Naj šolski predmet: matematika
Naj knjiga: Koralni otok
Naj barva: modra
Naj hrana: morska pica
Naj pijača: red bull
Naj žival: veverica
Naj film: Sam doma

Naj glasbena skupina: ?
Naj skladba: ?
Naj igravec: Mel Gibson
Naj športnik: ?
Naj prevozno sredstvo: motor

Ime: Aleksandra
Priimek: Gavrič
Razred: 6. a
Rojstni datum: 26. 11. 1990
Naj šolski predmet: zgodovina
Naj knjiga: Popki
Naj hrana: hrenovka, sirova štručka
Naj pijača: sprite
Naj žival: hrček
Naj film: Varuške d.o.o.
Naj glasbena skupina: Bepop
Naj skladba: Odpelji me
Naj igravec: ?
Naj športnik: ?
Naj poklic: knjižničarka, učiteljica
Naj prevozno sredstvo: vlak

Trenutno ste najbolj znani učenci na šoli. Vaši občutki?
Vanja: Sprva sem mislila, da bo vse kot prej, a ni bilo. Ko srečamo sošolce iz paralek, nam vsi čestitajo. Roka me že boli ... (smeh)
Siniša: V redu je.
Enes: Zelo dobro se počutim.
Sandra: To so res najboljši občutki.

Kako se počutiš kot dobitnik-a srebrne medalje?
Vanja: Sploh še nisem dojela. Visi mi na častnem mestu. To je pa vse. Normalno živim naprej.
Siniša: Počutim se zelo dobro in

sem vesel, da smo bili drugi.
Enes: Zelo sem vesel in srečen, saj smo si medaljo res zaslužili.
Sandra: Ful, kul, debest.

Kako ti je uspelo, da si se uvrstil-a v ekipo?

Vanja: Na regijskem tekmovanju sem bila prva, nato pa nas je osem treniralo še naprej. Pol sem bla pa izbrana.
Siniša: Trenirali smo na poligonu in reševali teste, učiteljica pa je zapisovala rezultate. Ker smo bili najboljši, smo postali ekipa.
Enes: Dobro sem reševal teste in vozil na poligonu.
Sandra: Na regijskem tekmovanju sem se uvrstila med prvih osem. Potem sem skupaj s še sedmimi učenci vadila pred šolo. In nato sem bila izbrana v ekipo.

Večina od nas še ni bila v Švici. Kako ste potovali?

Vanja: S kombijem. Čez Avstrijo, Bavarsko... Malo pred ciljem smo se zgubili. Ko smo prišli do Winterthurja, so nas tam čakale tri punce in nam pokazale pot.
Siniša: Potovali smo dobro, med potjo smo se tudi ustavili in si kaj ogledali.
Enes: Potovanje je bilo precej dolgo, vendar še kar zabavno. Med potjo smo fotografirali gradove, ustavili pa smo se tudi v Munchnu, kjer smo šli na 185-metrski stolp.
Sandra: Potovali smo s kombijem.

Ste imeli po tekmovanju kaj časa za ogled?

Vanja: Dan po tekmovanju je bil izlet do renskih slapov, potem pa še do neke kmetije, kamor smo se peljali najprej z vlakom, potem pa s kočijami. Ja, imeli so tudi dva osla (smeh) pa kosilo so nam pripravili.
Siniša: Po tekmovanju smo si šli ogledat renske slapove. Vozili

KRIKOV INTERVJU

smo se z barko, nato pa še z vlakom. Na kmetiji nas je čakalo kosilo.

Enes: O renskih slapovih sta že dva povedala. Meni je bilo všeč na kmetiji: jedli smo

švicarske domače jedi, igrali smo se, domačini so nam trobili na ogromne rogove, peljali smo se s kočijami...

Sandra: Šli smo na izlet.

Kje ste stanovali, kakšna je bila hrana, ste se s kom spoprijateljili?

Vanja: "Utaborili" smo se na univerzi, oziroma nekakšnem študentskem domu.

Vsekakor to ni bil hotel s petimi zvezdicami. V sobah je bilo od 4 do 12 postelj. Jaz, Aleksandra in gospa Milena smo bile v isti sobi, zraven pa še Švicarki in Bolgarki. S Švicarkama smo se pogovarjali po angleško, z Bolgarkama pa z rokami. Hrana pa... Brez komentarja.

Siniša: Stanovali smo v študentskem domu. Hrana je bila v redu. Spoprijateljili smo se skoraj z vsemi.

Enes: Stanovali smo v ogromnem študentskem domu. Hrana se mi je zdela zelo dobra. Spoprijateljili smo se z Bolgari, Nemci, Švicarji, Rusi, Belorusi, Nizozemci, Bošnjaki...

Sandra: Stanovali smo na univerzi. Jedli smo makarone, solate, torte... Spoprijateljile smo se s Švicarkami in Bolgarkami

Kaj se ti je zdelo na tekmovanju najteže, kaj najlaže?

Vanja: Najtežji so bili testi, kjer smo se morali zanesti na en sam, ubog stavek, drugi pa so imeli vse natančno razloženo. Najlaže pa je bilo gledati druge ekipe, kako ga lomijo.

Siniša: Najteže je bilo, da sem moral prvi iz ekipe voziti na

najtežjem poligonu.

Enes: Najlaže mi je bilo na zunanjem poligonu, najtežji pa so bili testi, ker smo imeli nesporazume zaradi jezika.

Sandra: Najtežji testi, najlažji prvi poligon.

Ste imeli veliko treme; kako so na vas gledali tekmovalci iz drugih držav?

Vanja: V začetku je bila trema huda, potem pa sem iznašla način, kako ji ubežati. Pomagalo mi je petje, ampak ne glasno, temveč samo v moji glavi.

Tekmovalci smo drug drugemu pregledovali kartončke z zapisanimi kazenskimi točkami.

Siniša: Treme je bilo veliko. Jaz sem se kar tresel.

Enes: Nekaj treme je seveda bilo, največ pri vožnji. Tekmovalci iz drugih držav so nam kar malo zavidali, saj smo imeli precej dobre rezultate.

Sandra: Na začetku sem imela tremo, potem pa ne več.

Na kakšnih kolesih ste tekmovali? Kako vam je šlo reševanje pisnih nalog - testov, kje ste se najbolje odrezali?

Vanja: Tekmovali smo na povsem enostavnih kolesih: brez prestav, ne popolnoma opremljenih. S testi smo imeli kar velike težave, in to zaradi jezika oziroma skopega prevoda. Na srečo pa smo bili pri drugih nalogah boljši.

Siniša: Tekmovali smo na kolesih brez prestav, naloge smo reševali dobro. Najbolje smo se odrezali pri postavljanju znakov v križišče.

Enes: Tekmovalna kolesa so bila zelo enostavna, brez prestav, neopremljena. Reševanje pisnih nalog je bilo zapleteno in težko zaradi jezika. Najbolje smo se odrezali pri popravljanju kolesa.

Sandra: Kolesa niso imela prestav - pa to so že vsi povedali. Najbolje nam je šlo na poligonu št. 5.

Kako ste se počutili med čakanjem na rezultate tekmovanja?

Vanja: Obupno. Skoraj molili smo, da bi bili pod 6. mestom. Vleklo se je po polžje. 5. 4. 3. mesto... Začeli smo skakati od veselja. Bili smo drugi!

Siniša: Jaz nisem hotel biti v dvorani, ker me je zelo skrbelo.

Enes: Bili smo vsi napeti, saj smo si zelo želeli stati na stopničkih in imeti medalje okrog vratu.

Sandra: Živčno.

Kakšna je bila tvoja reakcija, ko si slišal, da ste drugi?

Vanja: Najprej sploh nisem dojela. Potem sem se spomnila: kopat se gremo! Sprva je bila ta misel nekoliko strašljiva, a nam je bilo potem kopanje v pravi užitek.

KRIKOV INTERVJU

Siniša: Bil sem zelo presenečen, saj sem misli, da se bomo uvrstili nekam v sredino.

Enes: Bil sem navdušen. Vsi smo skakali od veselja.

Sandra: Z Vanjo sva zavriskali in srečni odšli na stopničke.

Kaj pa učiteljica, gospa Cvelbarjeva, je bila zelo vesela?

Vanja: Seveda je bila vesela, saj je bilo to njeno zadnje leto na šoli.

Siniša: Ni mogla verjeti, da smo drugi. Bila je presrečna.

Enes: Bila je ponosna na nas.

Sandra: Učiteljica sploh ni mogla verjeti.

Kaj ste dobili za nagrado, kako ste proslavili?

Vanja: Dobili smo srebrne medalje, proslavili pa smo tako, da smo se namočili v bližnjem vodnjaku.

Siniša: Nič. Proslavili smo tako, da smo se vrgli v bližnji vodnjak.

Enes: Medalje in diplome, nato pa smo se odšli oblečeni, z medaljami okrog vratu, kopat v vodnjak.

Sandra: Za nagrado smo dobili srebrne medalje. Proslavljali smo v vodi.

Kaj so rekli vaši starši, ko ste prišli domov?

Vanja: Ko sem poklicala domov, so vriskali od veselja, ko pa sem prišla domov, sem dobila ljubčka na lička, pa spet stresanje rok...

Če mi bodo odpadle, jih bom pa zalimala z uhujem. Drži? Drži!

Siniša: Bili so zelo srečni in ponosni na nas.

Enes: Hvalili so nas in nam čestitali.

Sandra: Zelo so bili veseli. Vprašali so me, kako nam je to uspelo.

Vprašanja so pripravili učenci

6. a: Luka Miklavčič, Monika Kern, Tina Stajič, Gašper Okršlar, Shqipe Hasanaj, Duško Bogdanović

Intervju z g. Mohoričem, učiteljem kemije in mentorjem prometnega krožka

Krik: Kdaj ste postali mentor prometnega krožka?

G. Mohorič: Mentor prometnega krožka sem postal v šolskem letu 2001/2002 zaradi odhoda ge. Cvelbar Mohorčič in zaradi odsotnosti g. Terana, ki se je upokojil. Pa tudi učiteljice nižjih razredov so potrebovale pomoč pri

postavljanju poligonov, kjer so se učenci pripravljali na državna tekmovanja.

Krik: Ali obstajajo kakšni predpisi, kako hitro smeš voziti s kolesom?

G. Mohorič: Za kolesa predpisov ni, bilo bi jih potrebno sestaviti. So pa predpisi za motorna kolesa in kolesa z motorjem.

Krik: Se sami velikokrat vozite s kolesom ali imate rajši avto?

G. Mohorič: S kolesom se vozim zelo malo, ker živim na precej hribovitem terenu in bi bila vožnja s kolesom zelo naporna. Večinoma se vozim z avtom.

Krik: Kakšen voznik ste? So vas že kdaj ustavili prometni policaji

zaradi prehitre vožnje?

G. Mohorič: Sem strpen voznik, čeprav mi kdaj popustijo živci zaradi neprimerne vedenja nekaterih voznikov. Predvsem me moti nepravilno prehitovanje ali prepočasna vožnja. Glede ustavljanja, priznam, bilo je enkrat, in sicer v Vodicach. Ko sem se hotel izogniti cestninski postaji, sem spregledal znak omejitve 40 km/h. Takrat sem za 10 km prekoračil hitrost in plačal kazen na licu mesta.

Krik: Ali pri vožnji s kolesom uporabljate čelado?

G. Mohorič: Čelado uporabljam vedno, ker sem bil priča prometni nesreči, kjer je kolesar z glavo udaril v rob pločnika in se pri tem pošteno poškodoval.

Krik: Kdaj ste se naučili voziti kolo? Kdo vas je naučil?

G. Mohorič: Kolo sem se naučil voziti sam, in to s šestim letom. Naj še omenim, da kolo ni bilo moje, ampak od prijatelja.

Krik: Kakšna je povezava med kemijo in prometnim krožkom?

G. Mohorič: Kakšne bistvene povezave ni, tako da je to bolj ljubiteljsko.

Intervjuvali Anja in Petra, 7. b

KRIKČEVE DOGODIVŠČINE

KRIKEC KOLESAR

Oj! Spet sem tu, jaz, vaš Krikec. Brez mene ni nič! Pa saj to že tako ali tako veste. Tokrat sem se spravil med kolesarje, da jim na tekmovanju pomagam do boljšega rezultata. Pisal bom teste - mala malca - vijugal med ovirami - otročje lahko - potem pa me čakajo le še rezultati. To se že ve: "Prvo mesto in zlata medalja: Krikec s Prešernove šole!"

Joj, skoraj bi pozabil! Jutri so že testi. Verjetno bodo čisto lahki, se ne bom prav nič sekiral...

Naslednji dan: Uaaa, zaspan sem še. A moram res že v šolo? In teste pišemo? Hmm, jaaa ... Prvo vprašanje ... Kaj? Prvič

slišim! To je nepravilno. Takih nalog nismo nikol delal. Kaj naj? Kje je kdo, da mi da za prepisat? Lej jo, Moniko, ona pa kr nekej piše! Ma... Ne vem! Drugo vprašanje. Ups, nimam jest blage veze o tej reči. Ampak sej... ne, po moje so se zmotil!... Ne vem, kje se me glava drži...

Končno. Pika na i. Vožnja med ovirami. Tukaj bom zablestel, boste videli! Ooooo... Pazi, Krikec, pazi! Joj, tole mi pa ne gre preveč... bum ... dobro. A sem padel?! Pa ja ne! Av! Moj prst. Boliiii! Kolo, le kakšen kolo so mi dal! S tako kripo se morš zvrnt, če si še tak profesionalc. A se moram res že poslovit? Tole je šlo pa nekam hitr.

Razglasitev rezultatov. Krikec: 20 točk. Ha, saj to je sijajno! Dvajset točk! Takega rezultata pa še v sanjah nisem pričakoval. Kaaaj? Da je najboljši rezultat nič??? A da tu štejejo kazenske točke? Kdo si je pa spet to izmislil?

Dobil sem tolažilno nagrado: zaradi zvitega prsta in neznosnih bolečin sem dobil čokolado in vrečko z ledom. Le kaj bo rekla moja mama? Vsej žlahti je že raztrobila, da bom dobil zlato medaljo ali pa vsaj srebrno, bronasta sploh ne pride v poštev! Krikec, izmisli si kaj! Že vem! Opravičilo bo moj prst! Z zvitim, skoraj zlomljenim prstom pa res ne moreš ne pametno razmišljati ne dobro voziti... Tako, ja... Se vidimo prihodnjič!

Monika Kern, 6.a

ŠPORT

JURE KAVAŠ

Zakaj si se odločil za kolesarjenje?

Že prej sem veliko kolesaril. Ta šport mi je všeč.

Povej nam kaj o treningih.

Trenirati sem začel konec avgusta. Treningi so precej naporni, poleti skoraj vsak dan, pozimi pa ob torkih in petkih, včasih tudi v soboto.. V skupini nas je od 17 do 20, prevozimo okrog 40 km ali pa se mučimo po kakšnem hudem klancu. Tudi če nimam treninga s klubom, kolesarim vsak dan 2 do 3 ure. Doma imam pa še sobno kolo.

Je med vami tudi kakšna punca?

Ne, nobene ni, pa res ne vem, zakaj.

Tvoja najdaljša pot do sedaj?

60 km, ko smo šli na Jezersko.

Ali vedno nosiš čelado?

Ja, zmeraj. Saj jo moram.

Si že kdaj tekmoval?

Samo enkrat, ko sem vozil za šolarje, ki nimajo licence. Bil sem drugi.

Se v tvoji družini še kdo ukvarja s kolesarjenjem?

Ja, se. Moj ati je trener mlajših in starejših mladincev.

Ali imaš vzornika?

Ne, nimam.

Kateri športi so ti še všeč?

Vsi, razen baleta.

Spraševale so Špela Kržan, Urša Rihtaršič in Monika Bitenc, 7. č

ANKETA

ANKETA

Kakšni kolesarji so učenci naše šole?

Ugotovili smo, da se večinoma zelo radi vozijo s kolesom, da nekateri celo trenirajo pri klubu, da so se skoraj vsi že pred vstopom v osnovno šolo naučili voziti kolo, da včasih tudi uporabljajo čelado, da...

Najbolj všeč mi je "specialka". Takšno kolo tudi imam. Z njim z lahkoto prevoziš dolgo pot. Čelade ne nosim vedno, dobil pa sem jo za narejen kolesarski izpit v tretjem razredu. Kolo sem prvič dobil od brata, ki me je tudi učil voziti. Malo so me učili tudi starši, malo pa sam. Moje prvo kolo je imelo koleščke.

Miha
Mekuč, 7.b

Prvo kolo sem dobila, ko sem bila star sedem let. Dobila sem ga za prvo obhajilo. To kolo je bilo žensko. Takrat sem se tudi naučila voziti. Pomagala sta mi stric in oče. Pri vožnji s kolesom nosim čelado samo takrat, če grem kam daleč. Kupila sem jo v šoli. Na kratke proge pa jo pozabim dati na glavo. S kolesom se vozim veliko, saj se z družino velikokrat odpravimo na kakšen izlet.

Kaja, 7.b

Kolo sem se naučila voziti pri štirih letih. Pomagala sta mi starša. Moje prvo kolo je bilo majhno, rdeče in je imelo dva koleščka, s katerima sem se lahko vozila tudi sama. Svoje prvo kolo sem dobila pri treh letih. Mislim, da sem ga dobila za rojstni dan.

Petra, 7.b

S kolesom se malo vozim, ker imam malo prostega časa. Naučila sem se ga voziti pri petih letih, pri tem pa mi je pomagala sosedka. Prvo kolo sem dobila za tretji rojstni dan, to pa je bilo trokolo. Čelado pa nosim odvisno od tega, kakšno pot bom prevozila.

Tadeja, 7.b

Prvo kolo sem dobila za tretji rojstni dan, naučila pa sem se ga voziti pri petih letih. Naučila sem se sama, oči me je le spodbujal. S kolesom se vozim skoraj vsak dan, z njim se peljem na trening. Čelade ne nosim, ker mi je premajhna. Zdaj imam žensko kolo, rada pa bi imela scoota, ker je dober.

Nadja Obrulek, 7.a

Prvo kolo sem dobila pri petih letih. Voziti me je naučila teta tako, da me je počasi spuščala po klancu. Nekajkrat sem padla, potem pa mi je uspelo.

Anja, 7.b

Kolo sem se naučila voziti pri petih letih na svoj rojstni dan. Naučila sem se sama iz same jeze, saj so vse moje prijateljice že znale voziti kolo. S kolesom se vozim bolj malo, ker ni časa. Prvo kolo sem podedovala od sestre, pri sedmih pa sem dobila

svojega. Zdaj imam scota. Pri vožnji s kolesom ne nosim čelade, ker se počutim s čelado čudno.

Alenka, 7.a

ALI PRI VOŽNJI S KOLESOM UPORABLJAŠ ČELADO? OB KATERI PRILOŽNOSTI SI JO DOBIL(A)?

Aljoša, 4.b: Včasih. Dobil sem jo za novo leto.

Sanja, 4.b: Da. Kupila sem jo.

Toni, 3.b: Da. Kupil sem jo.

Tim, 3.b: Da. Kupil sem jo v Hervisu.

Žan, 3.b: Da. Dobil sem jo za božič.

Alja, 3.b: Da. Kupila sem jo.

Tanja, 3.b: Da. Dobila sem jo za rojstni dan.

Aurelia, 3.b: Da. Kupila sem jo.

Karolina, 3.b: Da.

Dobila sem jo za božič.

Karin, 3.b: Da. Dobila sem jo za rojstni dan.

Tina, 1.a: Da. Dobila sem jo za rojstni dan.

Luka, 1.a: Ne. Dobil sem jo, vendar mi je premajhna.

Anja, 1.a: Da. Dobila sem jo za rojstni dan.

Matej, 1.a: Ne.

Meta, 1.a: Da. Kupili

smo jo.

Matjaž, 1.a: Da. Dobil sem jo.

Miha, 7.b: Večinoma jo imam.

Kupil sem jo v šoli.

Tadej, 7.b: Ne. Dobil sem jo po izpitu, vendar je ne nosim.

Spraševala Sandra, 7.b

KDAJ SI SE NAUČIL(A) VOZITI KOLO IN KDO TI JE PRI TEM POMAGAL?

- Kolo sem se naučil voziti pri štirih letih. Pomagal mi je brat. Imel pa sem tudi koleščke.

Miha, 7.b

ANKETA

- Naučila sem se pri šestih letih. Naučila me je mami, imela pa sem zelo majhno kolo.

Špela, 7.č

- Naučila sem se v prvem razredu. Pomagala mi je mami.

Monika, 7.č

- Pri petih letih. Naučil me je dedi.

Marko, 7.b

- Pri štirih letih. Naučili so me starši, vozila pa sem se s koleščki.

Katja, 5.c

- Pri sedmih letih. Naučil me je oče.

Klara, 8.a

- Pri petih letih. Naučila sta me dedi in oči. Vozil pa sem se s koleščki.

Bojan, 7.b

- Pri štirih letih. Naučil me je stric.

Luka, 6.b

- Pri štirih letih. Naučil me je oči.

Damjan, 6.b

- Pri petih letih. Naučila sem se sama.

Mersiha, 7.b

- Pri šestih letih. Naučil me je sosed.

Maruša, 8.a

- Pri štirih letih. Naučil me je oče.

Albert, 6.c

- Pri treh letih. Naučil me je oči.

Miha, 7.b

- Pri štirih letih, naučila pa sva se sama.

Oskar in Aleš, 8.b

- Pri treh letih me je naučil oče.

David, 7.a

- Pri petih letih me je naučila mami.

Gregor, 7.b

- Naučil sem se v prvem razredu, naučil me je oči.

Jaša, 6.b

- Naučil sem se sam pri štirih letih.

Jure, 7.č

- Pri petih letih me je naučil oči.

Denis, 7.a

- Naučil sem se pri petih letih.

Naučil me je oči in malo sam.

Anže, 5.c

Anja Jakše in Petra Krumpestar, 7.b

ALI SE VELIKO VOZIŠ S KOLESOM?

- Ja. Včasih! Z njim hodim v šolo.

Brigita

- Ja, vsak dan. Nimam drugega

prevoznega sredstva.

Maruša

- Ja. Ko grem ven pa malo okoli.

Klara

- Ne. Imam pokvarjeno kolo.

Anja

- Ja, ker uživam v vožnji.

Julija

- Ne, ker nimam kolesa.

Mare

- Ja. Hodim z njim na trening.

Urša

- Ne, ker imam motor.

Matic

- Ne, ker sem enkrat z njim padla, pa se ga zdaj bojim.

Urša

- Ja, ker z njim hodim na trening pa tko kam ven.

Manca

Spraševali Petra Nastran in Katja Kastelic, 8.b

KAKŠNO KOLO BI NAJRAJE IMEL(A)? Zakaj?

- Navadno, ker se ne vozim toliko s kolesom.

- Žensko, ker je varno na cesti.

- Žensko, ker nima štanke.

- Moško, ker sem moškega spola.

- Moško, ker mi je všeč.

- Gorsko, ker se veliko vozimo v gore.

- Gorsko, ker je najboljše.

- Gorsko, kar tako.

- Specialko, kar tako.

- Specialko, ker je lahka.

- Scoot, ker je dobra firma.

- Scoot, ker je "ta najbolj" kolo.

- Rog, ker je "najhujši".

Ga. Mojca Škarabot si želi gorskega, ker greš z njim lahko povsod in kadarkoli. G. Baša pa si želi kolo, ki so ga imeli še v starih časih, a se ga ne da več kupiti.

kupiti.

Tadeja & Anamarija

KDAJ SI DOBIL(A) PRVO KOLO?

- Ko sem bila stara tri leta, za rojstni dan.

Ana, 7.b

- Ko sem bil star štiri leta.

Miha M., 7.b

- Pri šestih letih, dobil sem ga od brata.

Gregor D., 7.b

- Pri štirih letih.

Neža, 7.b

- Pri dveh letih, za rojstni dan.

Jan, 7.b

- Za tretji rojstni dan.

Brane, 7.b

- Pri petih letih.

Anže, 5.c

- Ko sem bil star štiri leta.

Gini, 7.a

- Ko sem bil star sedem let, za prvo obhajilo.

Nejc, 6.č

Moni & Kaja

S KOLESOM NA POT

S KOLESOM NA VRŠIČ

Bilo je prav dolgočasno popoldne. Naloge sem že naredila, učiti se mi ni dalo. Zdolgočaseno sem ležala na postelji in brala knjigo. Pravzaprav strmela v črke, ne da bi vedela, kaj berem. Naenkrat sem zaslišala zvok avtomobila. In glasove, ki so pripadali mojim staršem. Nejeverno sem pogledala na uro. Dve! Kdaj pa sta že prišla iz službe ob dveh?!? Nikoli. Torej ni razloga, da bi danes. Očitno imam prisluhe, sem pomislila in se spet posvetila

strmenju v črke.

“Urša, doma sva!” se je iz veže zadržala mami. No, torej nimam prisluhov, res sta doma. Odložila sem knjigo in odšla k njima. “Kaj pa vaju je danes prijelo, da sta tako hitro doma?” sem vprašala.

“Na Vršič gremo. S kolesom,” je navdušeno razložil oči. “Kar hitro se pripravi.”

Na Vršič? S kolesom? Kul. Torej hitro pripravimo vse potrebno in že nas odnese proti Kranjski Gori, kjer parkiramo. Tam zajahamo vsak svoje kolo in se odpeljemo. Vršič, prihajamo!!! Kmalu smo prispeli do vznožja in zagrizli v prve klanke. Po nekaj kilometrih zadihano vprašam: “Koliko je še do vrha? Jaz sem

že utrujena!”

“Daj no, saj ni tako hudo. Sicer pa nismo še niti na polovici!” Lepa tolažba. In spet začnemo brez besed pritiskati na pedala... pritiskamo na pedala... pot nam lije z nosu... smo vedno bolj utrujeni... in končno zagledamo pred sabo vrh. Jes, uspelo mi je! Na vrhu se ustavimo in si malo odpočijemo. Jaz se zazrem v nebo in presenečeno kriknem: “Poglejta, skoraj dežuje.”

“Ne skoraj dežuje, ampak kar zelo dežuje,” me popravi mami, ravno ko se ulije.

“Gremo tja pod streho. Saj bo kmalu nehalo,” predlaga oči.

A njegove napovedi se žal niso uresničile in ni nam ostalo drugega, kot da se peljemo po dežju. Lahko povem samo še to, da smo k avtu prišli mokri kot miši. Brrrr. Človek nehote pomisli, da je avto včasih le zaneslivejše (in bolj suho!) prometno sredstvo kot kolo!

Urša Rihtaršič, 7.č

S KOLESOM NA POT

Bila je nedelja in z družino in prijatelji smo se odpravili na “športni dan”. Najprej smo se z avtom odpeljali do Kranjske Gore, naprej pa smo odšli s kolesi.

Peljali smo se po gozdni poti in opazovali konje, ki so se pasli na travniku. Kmalu smo prispeli do jezera Jasna. No, še en vzpon, pa bo. Še malo! No, sem že. O, kar težek je bil tale vzpon. Na vrhu smo se malo osvežili s pijačo. Prijatelja Gašper in Matevž, moj bratec in jaz smo si

v bližini reke sezuli čevlje in nogavice in se sprehodili po vodi. O, kako je pasalo! Tople, vroče noge v svežo vodo. No, malo pa je bolelo, ko smo hodili po kamenčkih.

Kmalu smo se morali odpraviti naprej, ker je bila ura že 15.00. Kolesarili smo še kakih dvajset minut in končno prišli do izvira Save k Zelencem. Tam smo pustili kolesa in se sprehodili po urejeni gozdni potki. Ko pa smo prišli do izvira, smo zagledali vodo smaragdno zelene barve. Kako lep pogled! Odšli smo še do kočice in si tam prebrali o naših hribih, rekah, živalih, ki so tam posebnost, in še veliko drugega. Kmalu smo se vrnili k avtomobilom. Otroci smo se vsi preobuli v rolerje, starši pa samo nekateri. Ostali so raje odšli s kolesi. Peljali smo se do Planice in se povzpeli na našo najvišjo skakalnico. Kar naporno je priti do vrha, ampak se vam splača. Potem lahko gledaš druge, kako se mučijo, ti si pa že gor, pa še lep razgled je. Če še niste poskusili, kar pot pod noge! Po vsem tem smo bili res že izmučeni. Komaj smo prišli do avta. Poslovili smo se od prijateljev in se odpeljali domov. Zvečer sem zaspala takoj, ko sem se ulegla v posteljo.

Anja Jakše, 7.b

V KOČEVSKI ROG

Yes! Novo kolo sem dobila! Sedaj ga je treba samo še preizkusiti. Poti za vožnjo s kolesi je veliko, toda mene je najbolj mikalo v Kočevski rog. Nekje sem prebrala, da so se tam med vojno dogajale grozne reči. Pa še medvedi živijo v kočevskih gozdovih! In volkovi tudi. Odločitev je padla. Gremo v Rog! Jaz, moj brat Bojan ter Barbara, naša družinska prijateljica, smo se odpravili kolesarskim in

S KOLESOM NA POT

taborniškimi dogodivščinam naproti. Za začetek seveda z avtom, saj je pot od Kranja do Kočevja za kolesarja mojega kova le malo predolga. Guma mojega kolesa me je neusmiljeno žulila v rebra, toda to mi ni pokvarilo razpoloženja. Na ves glas sem se drla: "Siva pot, vodi me..." Na obzorju pa se je že dvigal mračni Kočevski rog. Tja smo prispeli ob devetih zvečer. Na osamljeni jasi nas je čakala brunarica. Raztovorili smo kolesa, spalne vreče, prvo pomoč, sveče, hrano ter radio. Ko smo stopali po poti proti brunarici, so nas obdajali čudni zvoki. Stoletne smreke so se gugale v vetru in vsakokrat, ko so se nagnile, sem se ustrašila, da se bodo podrle točno name. Pohitela sem za svojima tovarišema. V hiši smo zakurili v kaminu ter razgrnili spalne vreče. Bilo je prijetno toplo in kmalu smo zaspali. Sredi noči sem se zbudila. Kaj je bilo to? V daljavi se je slišalo tuljenje volkov. Skozi okno je lila medla svetloba polne lune. Ojej! Polna luna. Že res, da nisem vraževerna, toda tuljenje volkov v kombinaciji s polno luno... To je pa že malo strašljivo. Hitro sem vstala in pogledala, če

so vrata in okna zaprta. Ulegla sem se nazaj, se pokrila do nosu ter utonila v nemiren spanec. Volkovi pa so mi peli svojo hripavo uspavanko. Zjutraj sem se zbudila na smrt utrujena. Hitro sem vstala, si oblekla športne hlače, velur ter anorak. Nataknila sem si svoje srečne nogavice, saj me je obhajala čudna slutnja, povezana z današnjim izletom. Za zajtrk sem pripravila nekaj vloženi breskev ter ananas. Zaklenili smo koč, zajahali kolesa ter se odpeljali po gozdni poti. Moje kolo se je izkazalo za zelo zmogljivo, čeprav ga nisem znala uporabljati tako, kot bi ga lahko, če bi prebrala navodila (kot mi je svetoval oči). Pa jih nisem. Škoda. Peljali smo se po uhojeni poti, ki je vodila vedno bolj v osrčje gozda. Iz daljave se je slišalo zamolklo grmenje. "Treba bo obrniti," je rekla Barbara. "Pohitita, poznam bližnjico." Zavili smo levo in pot se je močno poslabšala. Oblaki nekje nad vrhovi smrek so zagnili nebo in postalo je temno kot v rogu (no, vsaj vem, zakaj se tako reče, sem si mislila). A v tistem trenutku sem se v nekaj zapletla, se prevrnila s kolesa in začela padati. Padala sem in se kotalila in končno pristala na tleh, kar precej metrov pod površjem matere Zemlje. Tu je bilo še temneje kot zgoraj. Rog na kvadrat! "Na pomoč!" sem se drla, kar so mi dale glasilke. Zgoraj sta se oglasila Bojan in Barbara: "Kaj je s teboj? Si v redu?" "Ja, samo ven me spravita!" "Počakaj, po pomoč greva." In sta šla. Jaz pa sem ostala sama v jami in čakala. Nad mano se je razbesnela nevihta. Poleg tega me je začel strahovito boleti gleženj. Ali je zlomljen ali samo zvit? Nisem vedela. Postala sem lačna. V žepu sem

našla zavitek žvečilnih in majhno baterijo. Posvetila sem po jami. Skoraj bi se zadavila z žvečilnim. Okrog mene je ležalo nešteto človeških lobanj. Strmele so vame s svojimi votlimi, črnimi očmi. V strahu sem se pomaknila k steni in se stisnila ob njo. To so pa res nepozabne počitnice! Ujeta v jami, družbo mi delajo okostnjaki, Bojana in Barbare pa ni že celo večnost! Končno se je nekaj zaslislalo. Koraki. Pravzaprav lomastenje. O mami, mami! "Tanja! Midva sva!" "Bojan! Barbara! Rešita me!" Padla je vrv. Hitro sta me potegnili gor. Zadihala sem svež zrak. Nevihta se je unesla, sončni žarki so prodirali skozi gosto drevje. Topel veter mi je mršil lase. "Pokaži nogo," je rekla Barbara, ki je med drugim tudi čisto prava zdravnica. "Nič hudega ni; samo zvin." "Kaj pa kolo?" sem vprašala. "Nič mu ni," je rekel Bojan.

Tanja Kondič, 7.č

MODA

KOLESARSKA MODA ZA DEKLETA IN FANTE

To jesen je modno imeti puli, pulover, flis, lahko pa tudi topel, šumeč brezrokavnik. Obvezna je spodnja majica. Hlače naj bodo tople, prav tako nogavice. Na glavo lahko damo kapo ali trak, okoli vratu šal, na roke rokavice. In seveda: kolo poganjamo z nogami, zato je obvezna primerna kolesarska obutev.

Nič pa ne bo narobe, če imamo s seboj še denarnico, nahrbtnik, uro, pijačo, fotoaparati in seveda mobilni telefon!

Anka Pogačnik in Maja Jotič, 5. a

RAZVEDRILO

HRANA ZA KOLESARJE

Krompirjev narastek z blitvo, obogaten z gobami

Sestavine:

- 1 kg krompirja
- 200 g mešanih gob
- 500 g blitve
- 1 čebula
- 80 ml instant juhe
- 2 žlici sesekljanega peteršilja
- 2 jajci
- 250 ml mleka
- 125 ml smetane
- 50 g naribanega sira gauda
- sol, poper
- maslo

Priprava:

1. Krompir umijte in kuhajte približno 20 minut.
2. Gobe očistite in narežite na trakove. Na kocke narezano čebulo na maslu prepražite, dodajte gobe in blitvo in pražite še tri minute. Prilijte juho in kuhajte 12 minut. Dodajte peteršilj, solite in popoprajte.
3. Pečico segrejte na 220 stopinj. Medtem ločite beljake od rumenjakov. Kuhan krompir olupite in še toplega zmečkajte. Zmešajte ga z mlekom, s smetano in z rumenjaki. Trdno stepene beljake umešajte v krompirjevo maso in začinite.
4. Namaščen pekač napolnite s krompirjem in z zelenjavo ter posujte s sirom. Pecite približno

20 minut.

Čas priprave: 50 minut

Na osebo: 450 kcal

Beljakovine: 19 g

Maščobe: 24 g

Ogljikovi hidrati: 38 g

RAZVEDRILO

Jagodni frappe

Sestavine:

- 40 dag svežih jagod
- sladkor v prahu
- 2 limeti
- 2,5 dl jogurta
- 2,5 dl mleka
- vanilin sladkor
- 2 kocki ledu

Priprava:

Jagode očistimo, po okusu dodamo sladkor v prahu in zavremo; nato jih pretlačimo skozi gosto sito in popolnoma ohladimo. Jogurt pomešamo z mlekom in vanilijinim sladkorjem. Iz limete iztisnemo sok. Jagodno mezgo, jogurtovo zmes, limetin sok in kocki ledu v mešalniku

zmešamo. Jagodni frappe takoj natočimo v ohlajene kozarce, okrasimo z limetnimi rezinami in ponudimo.

DOBER TEK!

Maja Jotič in
Anka Pogačnik, 5. a

NAGRADNE PROMETNE UGANKE

1. Brez mule, brez konja
pa tudi brez voza
te peljem po polji
prek strmih gora.
2. Hišice bežne,
dolge vasi.
V njih mrgoli
bežnih ljudi.
3. Kot prismodež se vrti,
ko po svetu kam hiti.
4. Brez ojesa,
brez konjiča
brez voliča
in osliča
voz po cesti driča.
5. Sredi množice roke dvigujem,
vodim promet in smer
nakazujem,
v vrvež življenja mirno strmim,
otok v njegovem valovju stojim.

Uganke je zbrala Squipe
Hasanaj, 6. a

V žrebanju sodelujejo tisti učenci,
ki bodo oddali rešitve vseh petih
UGANK.

HOROSKOP

OVEN

Ne boste imeli ravno sreče, saj
vam bo počila guma, ko se boste
peljali na randi.

BIK

Kolo peljite k najbližjemu
serviserju, če nočete, da se vam
med vožnjo sesede.

DVOJČKA

Sreča pa taka. Zadeli boste kolo,

ki ste si ga želeli, ko ste bili stari
tri leta (tricikel).

RAK

Ena sama štanga vam zna
pokvariti izlet. Zato pazite.

LEV

Mimo vas se bo peljala lepotica v
mini krilu. Splača se jo povabiti
na pijačo.

DEVICA

Sošolec, s katerim si si najbolj v
laseh, ti bo ukradel sedež od
kolesa. In te potem še izsiljeval,
ko ga boš hotel nazaj.

TEHTNICA

Pazi se polne lune! Pred zabavo
za rojstni dan se boš zaletela v
sosedovo ograjo in si zlomila
roko.

ŠKORPIJON

Privoščiči si novega jeklenega
konjička in se zapelji po soseskci.
Vžgalo bo!

STRELEC

Ne vozi se na daljše izlete, saj te
lahko preseneti sneg. Ali pa
namontiraj verige!

KOZOROG

Nekdo ti bo ukradel kolo. Ne žaluj
preveč, saj te starši nameravajo
presenetiti z najnovejšim top
modelom.

VODNAR

Brž na kolo za zdravo telo. Ne
bodi len, kile ne bodo same
popadale dol, malo bo treba vrteti
pedala.

RIBA

Ribe ste celo pomlad, poletje in
jesen pridno kolesarile. Čas je,
da svoje bicikle očistite in jih
pripravite za zimsko spanje.

Tjaša Divjak, 5. a

RAZVEDRILO

NAGRADNE KRIŽANKE ZA BISTRE KOLESARJE

1. Vesoljsko plovilo
2. Organ vida
3. Šport na kolesu
4. Televizijski zaslon
5. Najvišje drevo na svetu
6. Miličnik
7. Ranjen človek
8. Protipomenka za raven
9. Z njimi poganjamo kolo
10. Občutek, ki ga mora imeti vsak kolesar
11. Brez nje ne sme biti nobeno kolo
12. Kolo z motorjem
13. Naša celina
14. Kolo s tremi kolesi
15. Strelno orožje

Sestavila Gašper
Okršlar in Luka
Miklavčič, 6. a

1.

2.

3.

4.

5.

6.

7.

8.

9.

10.

11.

12.

13.

14.

15.

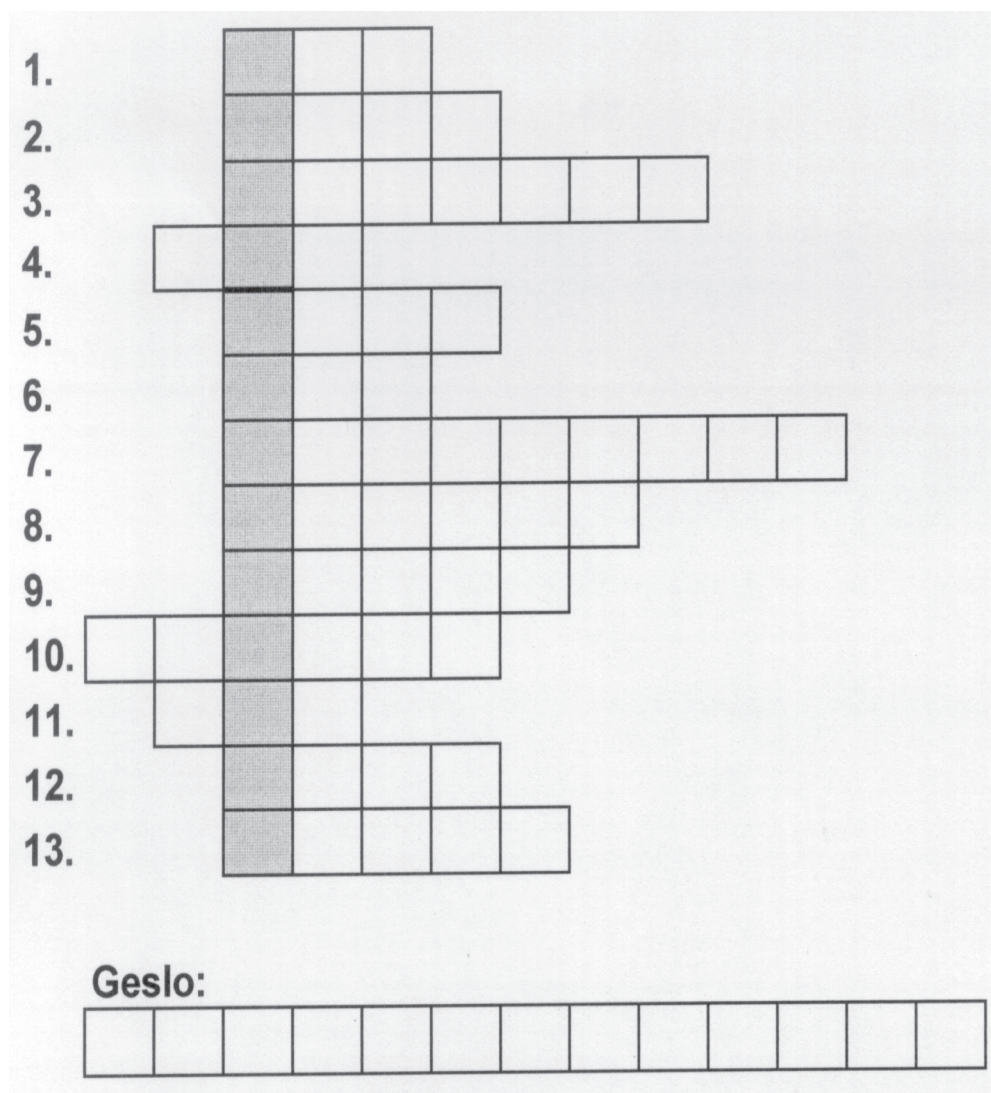
Geslo:

RAZVEDRILO

NAGRADNE KRIŽANKE ZA BISTRE KOLESARJE

1. Del obraza
2. Prevozno sredstvo
3. Ženska, ki šiva
4. Z njo šivamo
5. Delovno sredstvo kolesarjev
6. Oliver (ljubkovalno)
7. Sopomenka za aerodrom
8. ... in potepuh
9. Ime pesnika Jenka
10. Tropski sadež
11. Vrsta papige
12. Primorska jed
13. Ime slovenske slikarke Kobilce

Sestavila
Monika Kern,
6. a

Na označenih poljih, brano navpično, dobiš gesli, povezani s temo današnjega Krika. Če želiš sodelovati v nagradnem žrebanju, moraš rešiti obe križanki. V zaprti kuverti jih oddaj enemu od članov uredniškega odbora.

